ΟΤΑΝ ΚΑΝΟΥΝ ΦΑΡΣΕΣ ΟΙ... ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ἡ μετὰ θάνατον φάρσες. Διαθῆκες ποὺ προκαλοῦν ἀναστάτωσι. Ὁ ἀγροφύλακας ποὺ ἤθελε νὰ ψάλουν πάνω στὸν τάφο του τὸν.... Ἐθνικὸ Ὕμνο!... Τὸ κόλπο τοῦ Οὔγγρου γαιοκτήμονος. Μιὰ διαθήκη χωμένη μέσα σ' ἀτέλειωτους φακέλλους. Ἡ ἐξωφρενικὲς ἀξιώσεις τοῦ μακαρίτη. Τί κληροδότησε στοὺς συμπολίτας του ἕνας διευθυντὴς ἐστιατορίου, κτλ.

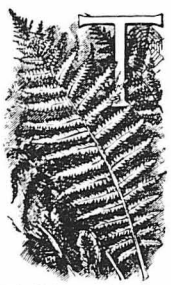

Ο ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι τόσο ἐκκεντρικοί, ποὺ τὸ βρίσκουν εὐχαρίστησι νὰ διασκεδάζουν μὲ τοὺς ὁμοίους των καὶ πέραν ἀπὸ τὸν τάφο τους, ἀφίνοντας ἀλλόκοτες, ἀπίστευτες, ἐξωφρενικὲς διαθῆκες, σᾶς εἶνε, βέβαια, γνωστόν. Μερικὲς τέτοιες παράδοξες διαθῆκες παραθέτουμε κατωτέρω:

Στὰ 1888, π. χ., πέθανε στὸ Σαλὸν τῆς Γαλλίας ἕνας ἀγροφύλακας πολὺ ἀστεῖος, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὴν ἑξῆς σύντομη διαθήκη:

«Κληροδοτῶ σ' ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ συνοδεύουν τὸ λείψανό μου μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας μιὰ ὀκᾶ κρασὶ στοὺς ἄντρες κι' ἀπὸ δυὸ ὀκάδες στὶς γυναῖκες. Ἐπίσης προσφέρω ἀπὸ τρεῖς ὀκάδες κρασὶ σὲ κείνους ποὺ θὰ ψάλουν ἐπάνω στὸν τάφο μου, ὄχι πένθιμα τραγούδια, ἀλλὰ τὸν... ἐθνικὸ ὕμνο!

Υ. Γ.—Τὰ δάκρυα στὴν κηδεία μου δὲν εἶνε ὑποχρεωτικά, οὔτε καὶ τὰ... κροκοδείλια ἀκόμη. Κατ' ἐξαίρεσιν, ἐπιτρέπω νὰ κλάψουν θερμὰ ὁ παπουτσῆς καὶ ὁ φουρναρὴς τῆς γειτονιᾶς μου, στοὺς ὁποίους χρωστῶ τὰ μαλλιοκέφαλά μου!»

* * *

Ἕνας Οὔγγρος γαιοκτήμων πάλι ποὺ πέθανε στὰ 1881, ἄφησε περιουσία 250.000 φράγκων καὶ μιὰ διαθήκη, στὸ φάκελλο τῆς ὁποίας ὑπῆρχαν ἡ ἀκόλουθες λέξεις:

«Νὰ ἀνοιχτῆ μετὰ δυὸ χρόνια.»

Ὁ φάκελλος ἀνοίχτηκε πραγματικὰ στὰ 1883, ἀλλὰ καὶ πάλι βρέθηκε μέσα σ' αὐτὸν ἕνας φάκελλος μὲ τὴν ἐπιγραφὴ ν' ἀνοιχτῆ τὸν ἑπόμενο χρόνο.

Ἔτσι σὲ κάθε ἄνοιγμα ποὺ γινόταν βρισκόταν κι' ἀπὸ ἕνας νέος φάκελλος καὶ τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελήφθη ἕξη φορὲς ἀκόμα.

Ἐπὶ τέλους στὰ 1890 ἀπεκαλύφθη ἡ πραγματικὴ διαθήκη καὶ οἱ ἀτυχεῖς κληρονόμοι ποὺ περίμεναν τόσον καιρό, λίγο ἔλειψε νὰ πάθουν κόλπο διαβάζοντάς την. Ἰδοὺ ποιὸ ἦταν τὸ περιεχόμενό της:

«Ἐγκαταλείπω στοὺς κληρονόμους μου ὁλόκληρη τὴν περιουσία μου μὲ τὸν ὅρον ὅτι θὰ μοιραστοῦν μετὰ εἴκοσι χρόνια, δηλαδὴ στὰ 1910. Τὰ εἰσοδήματα ἐν τῷ μεταξὺ θὰ περιέρχωνται στοὺς κληρονόμους μου, ἀρκεῖ νὰ τηρήσουν τὶς παρακάτω ἐπιθυμίες μου:

«Ὁ ἀδελφός μου Γ. θὰ φέρη διαρκῶς καθ' ὅλη αὐτὴ τὴν εἰκοσαετία τὸ σκληρό του καπέλλο ποὺ ἦταν τὸ προσφιλές κάλυμμά του ἐπὶ δέκα χρόνια.

»Ὁ ἀνεψιός μου Μ. τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἄλλες ἐπίσημες γιορτὲς θὰ φορᾶη ἐκείνη τὴ μπλὲ ρεδιγκότα μου ποὺ μ' εὐνόησε τόσο πολὺ πρὸ ἑξαετίας στὸν πρῶτο ἔρωτά μου.

»Ὁ ἀνεψιός μου Κ., ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὶς συνήθειές μου, θ' ἀφήση τὰ γένειά του καὶ δὲν θὰ κοβῆ τὰ μαλλιά του παρὰ κάθε ὀχτὼ μῆνες.

»Ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως τῶν ἀνωτέρω ὅρων, οἱ κληρονόμοι μου χάνουν κάθε δικαίωμα καὶ ἡ περιουσία μου μαζὶ μὲ τὰ εἰσοδήματά της περιέρχεται στὸ γιατρό μου καὶ στὸ δικηγόρο μου, τοὺς ὁποίους διορίζω ἐπιτηρητὰς καὶ ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης μου.»

Μολαταῦτα, οἱ κληρονόμοι ἐτήρησαν, θέλοντας καὶ μή, τοὺς ὅρους αὐτοὺς καὶ πῆραν μετὰ 20 χρόνια τὴν περιουσία τοῦ ἰδιότροπου συγγενοῦς των.

* * *

Κάποιος ἄλλος Παρισινός, ἰδιοκτήτης ἐστιατορίου, πεθαίνοντας, κληροδότησε τὴν περιουσία του στὶς δυὸ ἀνεψιές του, μὲ μιὰ διαθήκη, στὴν ὁποία μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγράφοντο καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ θέλω νὰ φανῶ χρήσιμος στοὺς συμπολίτες μου, παραγγέλλω νὰ στηθῆ στὸν τάφο μου μιὰ στήλη κι' ἐπάνω σ' αὐτὴν μιὰ μετάλλινη πινακίδα.

»Στὴν κορυφὴ τῆς πινακίδος θὰ γραφῆ μόνο τ' ὀνομά μου καὶ ἀποκάτω θὰ γράφεται καθημερινὸς μὲ κιμωλία, καθαρὰ καὶ καλλιγραφημένα, ἀπὸ μιά... συνταγή μαγειρικῆς.

»Πρὸς τοῦτο ἀφίνω 366 συνταγές, ἡ ὁποῖες βρίσκονται στὸ χρηματοκιβώτιό μου κι' ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ἀντιγράφεται μιὰ καθημερινῶς μέχρις ἐξαντλήσεώς των, ὁπότε θὰ ἐπαναληφθῆ τὸ ἴδιο ἀπ' τὴν ἀρχή.

»Ἔτσι οἱ συμπολῖτές μου, ποὺ θὰ πηγαίνουν νὰ ἰδοῦν τοὺς νεκρούς των καὶ θὰ περνοῦν μπρὸς ἀπ' τὸν τάφο μου, φεύγοντας θὰ ἀποκομίζουν μιὰ ὠφέλιμη συμβουλή.

»Ἂν ἡ ἀνεψιές μου, στὶς ὁποῖες ἀφίνω τὴν περιουσία μου, δὲν θελήσουν νὰ ἐκτελέσουν τὴν παραγγελία μου κατὰ γράμμα, ἀποκληρώνονται.»

* * *

Ἀκόμη περιεργότερη ὅμως εἶνε μιὰ ἄλλη διαθήκη, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐτῶν στὸ Πιτσβοῦργο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Στὴν πόλι αὐτὴ ζοῦσε ἕνας νέος ὀνόματι Κάρολος Μύλερ, δικηγόρος τὸ ἐπάγγελμα.

Ὁ νέος αὐτός, ποὺ ἦταν ἄλλωστε, ἀρκετὰ ὡραῖος, σχετίστηκε μὲ κάποια δεσποινίδα. Δωροθέα Κοῦμιγκ ὀνομαζοιμένη, ἡ ὁποία τὸν ἀγάπησε τρελλά.

Μιὰ μέρα ὅμως ἔλαβε ἀπὸ τὸ φίλο της ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τὴν παρακαλοῦσε νὰ λησμονήση τὶς ὑποσχέσεις του καὶ νὰ τὸν ξεχάση, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ μιὰ ἄλλη γυναῖκα! Ἡ δυστυχισμένη νέα, μόλις διάβασε τὴν ἐπιστολὴ μὲ τὴν τρομερὴ εἴδησι, ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ χτυπιέται.

Ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ τῆς πέρασε ἡ πρώτη ἔξαψη, σκέφτηκε ψυχραιμότερα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ πέθανε μιὰ θειά της, ἡ ὁποία τῆς ἐκληροδότησε ὅλη τὴν περιουσία της, δύο ἑκατομμύρια φράγκα.

Ὅταν λοιπὸν μετὰ πάροδο μερικῶν ἀκόμη ἐτῶν ἀτέθανε ἡ δεσποινὶς Κοῦμιγκ, χωρὶς νὰ ἔχη παντρευτεῖ, καὶ ἀποσφραγίστηκε ἡ διαθήκη της, ἄφινε γενικὸ κληρονόμο της τὸν παλιό της φίλο!

Ἀλλὰ μέσα στὸ ἔγγραφο τῆς διαθήκης τῆς ὑπῆρχε κι' ἕνας μικρὸς ὅρος, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Κάρολος, γιὰ νὰ γίνη κύριος τῆς περιουσίας, ἔπρεπε νὰ χωρίση ἀτ' τὴ γυναῖκα του, μὲ τὴν ὁποία μάλιστα εἶχε ἀποχτήσει στὸ μεταξὺ καὶ δυὸ παιδιά. Οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν δίστασαν καθόλου. Γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὰ ἑκατομμύρια, χώρισαν καὶ μοιράστηκαν τὰ χρήματα τῆς ζηλοτύπου νεκρῆς...

Καισαρίωνα, ὁ ὁποῖος ἦταν τεσσάρων μόνον ἐτῶν...

* * *

Γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τώρα τὴ συνέχεια τῆς ζωῆς τῆς περιπετειώδους καὶ ἐρωτομανοῦς αὐτῆς βασιλίσσης, εἶνε ἀνάγκη νὰ ξανάρθουμε στὴ Ρώμη.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Καίσαρος ἡ ἐξουσία τῆς Ρώμης περιῆλθε στὴ λεγομένη Τριανδρία, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἦρθαν ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ σὲ διαφωνία. Τέλος, ὁ Ἀντώνιος κατετρόπωσε τὸν ἀντίζηλό του Βροῦτο καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία.

Διαρκῶς δεχόταν ἀπεσταλμένους ἀπὸ διάφορες πόλεις, ὅπως ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰ Μέγαρα, τὴν Ἔφεσο, τὴν Ταρσό, ἡ ὁποῖες τοῦ προσέφεραν τὴν πίστι καὶ τὴν ὑποταγή τους, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς αὐτονομίας ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε. Ἀπὸ ὅλες τὶς πόλεις καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἡγεμόνες μόνη ἡ βασίλισσα τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν τοῦ εἶχε στείλει ἀκόμα πρέσβεις καὶ δὲν τοῦ εἶχε ὁμολογήσει τὴ φιλία της, σὰν νὰ μὴν ἤξερε ὅτι αὐτὸς πειὰ εἶχε μείνει κύριος ὅλης τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ τῆς Κλεοπάτρας στὴν ἀρχὴ ἐξέπληξε, κατόπιν ὅμως ἐξόργισε τὸν ἀγέρωχο νικητή, ὁ ὁποῖος ἦταν συνηθισμένος νὰ βλέπη τοὺς πάντας ὑποτελεῖς του.

Τὴν Κλεοπάτρα ὁ Ἀντώνιος τὴν εἶχε πρωτοδεῖ σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν καὶ ἡ μορφή της εἶχε χαραχτεῖ στὴν καρδιά του.

Κατόπιν τὴν ξαναεῖδε στὴ Ρώμη τὴ χρονιὰ ποὺ σκοτώθηκε ὁ Καίσαρ καὶ αἰσθάνθηκε ἀκατανίκητο πάθος γι' αὐτή.

Ὅταν λοιπὸν ἔφτασε στὴν Ταρσὸ τὴς Καππαδοκίας, νικητὴς πάντοτε καὶ τροπαιοῦχος, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ περισσότερο, ἔστειλε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ προσκάλεσε τὴν Κλεοπάτρα κοντά του.

Ἡ Κλεοπάτρα δέχτηκε τὴν πρόταισί του, ἀλλὰ δὲν ἐβιάστηκε νὰ πραγματοποιήση τὴν ἐπίσκεψί της, θέλοντας νὰ καταστήση πιὸ ἐπιθυμητὴ τὴν παρουσία της καὶ πιὸ ζωηρὸ τὸν πόθο τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ Ἀντώνιος ὅμως ἀνυπομονοῦσε νὰ τὴν ἰδῆ, νὰ τῆς μιλήση, νὰ τῆς ἐκφράση τὸ αἴσθημά του καὶ τῆς ἔστελνε διαρκῶς προσκλήσεις. Τὴ συνέχεια τοῦ εἰδυλλίου αὐτοῦ θὰ τὴ δοῦμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

□ □ □ ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ □ □ □

Ὁ Γιατρὸς τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ